

РЕШЕНИЕ

№ 1268

гр. София, 28.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 02.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **6533** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. АПК, вр. чл. 251 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България /ЗОВСРБ/.
Образувано е на основание изпратена от Служба „Военна полиция“ постъпила жалба вх. №4661/30.06.2021 г. от И. И. В., депозирана чрез адв. П. К. от САК против Заповед №ВП-3225/11.06.2021 г. на И.Ф. директора на Служба „Военна полиция“, с която на основание чл.244, т.1 вр. чл.242, т.1 от ЗОВСРБ му е наложено дисциплинарно наказание „забележка“. В жалбата и допълнението към нея са наведени доводи за нищожност и незаконосъобразност на оспорената заповед поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните норми и с целта на закона. Като съществено нарушение на административнопроизводствените правила се сочи неспазване изискванията на чл.247 ЗОВСРБ, вр. чл. 145 от Правилника за прилагане на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България /ППЗОВСРБ/. Осповащият счита също, че заповедта не отговаря на нормативните изисквания за съдържание, предвидени в чл.148, ал.1 и ал.2 ППЗОВС. Според изложеното от неизпълнението на изискването на тази разпоредба следва, че твърдяното неправомерно поведение не е изяснено. Твърдят се и нарушения при налагане на дисциплинарното наказание. По тези съображения, подробно мотивирани в жалбата и допълнението към нея, както и в представена писмена защита, се иска отмяна на оспорения акт и присъждане на направените разноски.
Ответникът – Директора на служба „Военна полиция“ в представен писмен отговор и

становище оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност, които се поддържат в съдебно заседание от процесуалния му представител юриконсулт М. В.. Допълнителни съображения са изложени в представени писмени бележки с доводи, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при спазване на материалноправните и процесуалноправните разпоредби. Иска се отхвърляна на жалбата и присъждане на юриконсултско възнаграждение СГП не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната дисциплинарна преписка, както и длъжностна характеристика и справка за награди и наказания на подп. И. В..

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Не е спорно между страните и от доказателствата по делото се установява, че към момента на издаване на оспорената заповед жалбоподателят е заемал длъжността заместник-директор на Регионална служба „Военна полиция“ – С.. В това си качество, той е отговарял за функциите, задачите и дейностите, осъществявани от следните отдели и сектори в РСВП – С.: отдел „Специализирани тактически операции“; отдел „Контрол и охрана“; отдел „Охрана на обекти“; отдел „Административен“; сектор „Човешки ресурси“; сектор „Финансово осигуряване“ и сектор „Логистика“.

С постановление по пр. пр. № СП-393/2021 г. от 17.03.2021 г. на военен прокурор от Военно-окръжна прокуратура – С. с вх. № 1723/18.03.2021 г. по описа на Служба „Военна полиция“ (С.) на Директора на Служба „Военна полиция“ е възложено да окаже съдействие по досъдебно производство №21-СЛ/2021 г., като за 18.03.2021 г. за [населено място] и населените места в С. област, се осигури присъствието на служители от С.. Указано е определените за участие служители, експерти и лица да останат на разположение до приключване на действията по разследване или до отпадане на необходимостта.

На 20.04.2021 в С. е постъпил изпратен от Инспектората на МО Доклад от В. Г., главен инспектор в МО, в който са обективирани резултатите от извършена проверка в Служба „Военна полиция“ в изпълнение на Заповед №Р-96/19.03.2021 г. на Министъра на отбраната от съвместна комисия от Инспектората на МО и Ръководството на Служба „Военна полиция“ във връзка с писмо рег. №07-04-15/18.03.2021 г. на заместник на Главния прокурор при ВКП с цел да се установи изпълнението на служебните задължения на служители от С. и РСВП – С., допуснали бягство на лице от сградата на В. – С. на 18.03.2021 г., което е следвало да бъде осигурено за извършване на действия във връзка с досъдебно производство, наблюдавано от В. – С.. На основание предложението в доклада Директора на С. да назначи комисия за извършване на служебна проверка по реда на чл.142 ППЗОВСРБ във връзка с направените констатации и изводи в доклада, на 22.04.2021 г. е издадена Заповед на Директора на С. №ВП-2126, с която е назначена комисия в поименно определен състав, която да извърши служебна проверка във връзка с направените констатации и изводи, изложени в Доклада на В. Г. с вх. №2566/20.04.2021 г., касаещи виновно неизпълнение на служебни задължения на служители от Служба „Военна полиция“ по организация и изпълнение на Постановление по прокурорска преписка №СП-393/2021 от 17.03.2021 г. в срок от 26.04.2021 г. до 28.05.2021 г., като изготви протокол в съответствие с чл.143 ППЗОВСРБ, който да представи за утвърждаване до

28.05.2021 г. Заповедта е издадена от И.Ф. Директор на Служба „Военна полиция“ заместник-директор полковник И. С.. Със Заповед №ВП-2638/17.05.2021 г. на същия срокът за извършване на проверката и изготвяне на протокол е удължен до 07.06.2021 г.

В изпълнение на възложените задачи комисията е извършила проверката, резултатите от която са обективирани в Протокол рег. №ВП-3101/07.06.2021 г., утвърден от И.Ф. Директора на Служба „Военна полиция“ заместник-директор полковник И. С..

Видно от протокола от извършена служебна проверка в Служба „Военна полиция“ е, че е установено, че подполковник И. В. е следвало с цел организиране и планиране изпълнението на контролно-охранителната дейност да предприеме необходимите действия за докладването и включването в заповед на директора на РСВП - С. на личния състав от подчинените му структурни звена, изпълняващ поставени задачи във връзка с Постановление пр. пр. № СП-393/2021 г. от 17.03.2021г. извън района на Регионалната служба на място, различно от обичайното, което не е сторил. Прието е, че с бездействията си подполковник В. е допуснал неизпълнение на тире 9 от точка VI “Функционални задължения за мирно и военно време“, раздел „Основни задължения“, буква А „За мирно време“ от длъжностна характеристика № RB 211101-001-04/6-960/11.06.2019 г. за длъжността зам.-директор на РСВП, а именно „организира, планира, ръководи, контролира, отчита и носи отговорност за изпълнението на контролно-охранителната и противопожарен контрол, което представлява нарушение на военната дисциплина, изразяващо се в неизпълнение по военната служба, по смисъла на чл.242, т.1 от ЗОВСРБ. Прието е, че е действал в разрез с нормите, регламентиращи служебните му задължения, като е действал небрежно както към неизпълнението на служебните си задължения, така и към вредните последици. Подполковник В. не е предвидил, че в резултат на неизпълнението на служебните си задължения могат да настъпят вредни последици, но е могъл и е бил длъжен да ги предвиди. С оглед горното, комисията е направила предложение, в изпълнение на чл.242, т.1 от ЗОВСРБ, във връзка с чл.244, т.1 ЗОВСРБ, на подполковник И. В. да се наложи дисциплинарно наказание „ЗАБЕЛЕЖКА“.

В хода на проверката са поискани, респ. дадени са и писмени обяснения от подполковник И. И. В., в които той е дал отговор на поставените му въпроси.

Видно от приложения към преписката Протокол за проведена беседа, на 08.06.2021 г. подполковник В. се е запознал със събраните доказателства и протокола от извършената проверка от комисията. Същият не е дал становища, като само е посочил, че се е запознал с преписката.

Със Заповед на Директора на Служба „Военна полиция“ №ВП-3225 от 11.06.2021 г., въз основа на протокола от извършената служебна проверка в Служба „Военна полиция“ с рег. № ВП-3101/07.06.2021 г. и Протокол от проведена беседа с подполковник И. И. В. с рег. № ВП-3158/09.06.2021 г., на основание чл.244, т.1, вр. чл.242, т.1 ЗОВСРБ на жалбоподателя е определено и наложено дисциплинарно наказание „забележка“. Заповедта е издадена от И.Ф. Директора на Служба „Военна полиция“ заместник-директор полковник И. С.. Като основание за издаване на процесната заповед в същата е отразена Заповед №ОХ-70/27.01.2021 г. на Министъра на отбраната. Видно от отразените в Протокола за извършена служебна проверка констатации с тази заповед на полковник И. С. – заместник-директор на С. е възложено да изпълнява функциите на директор на Служба „Военна полиция“.

От събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства се установява, че в случая обективно не е било възможно да се изготви доклад за командированите на 18.03.2021 г. служители и да се изготви заповед за командироването им, тъй като са липсвали нужните данни поради извънредния характер на случая. Освен това се установява, че изготвянето на доклад за командироване е задължение на началниците на отдели, а не на заместник директора.

От официалния сайт на Служба „Военна полиция“ съдът установи, че С Указ №14 от 18.01.2021 г. на Президента на Републиката /Обн. ДВ. бр.8 от 29 януари 2021 г./, бригаден генерал Б. С. е освободен от длъжността Директор на служба "Военна полиция". В тази връзка от Министъра на отбраната е издадена Заповед №ОХ-70/27.01.2021 г., с която на заместник директора на С. полковник И. Е. С. е възложено да изпълнява функциите на Директор на Служба „Военна полиция“. С Указ №191 от 30.07.2021 г. на Президента на Република България същият е назначен за директор на служба „Военна полиция“ и удостоен със звание "бригаден генерал".

При така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Заповед № ВП-3225/11.06.2021 г. на И.Ф. директора на Служба „Военна полиция“ за налагане на дисциплинарно наказание " забележка" на военнослужещ - индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност от съответния административен съд по реда на АПК, съгласно разпоредбата на чл.251 ЗОВСРБ, като жалбата е подадена от неговия адресат - надлежна страна с право и интерес от обжалване. Заповедта е връчена на оспорващия на 17.06.2021 г., а жалбата е подадена на 30.06.2021 г., при което същата се явява депозирана в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл.168, ал.1 АПК съдът следва да се произнесе по законосъобразността на обжалвания административен акт към момента на издаването му, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът. Преценявайки фактическите обстоятелства, релевантни за правния спор, както и след проверка на административния акт, съобразно критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, съдът приема жалбата за основателна по следните съображения:

Оспорената заповед №ВП-3225/11.06.2021 г. е издадена от и.ф. директор на служба „Военна полиция“. Съгласно разпоредбата на чл.137, ал.1 ППЗОВСРБ, вр. чл.248 ЗОВСРБ Дисциплинарното наказание „забележка“, „мъмрене“ и „строго мъмрене“ се налага от преките командири (началници). Съгласно чл.6, ал.1, вр. чл.5 от Правилника за прилагане на Закона за военната полиция (ППЗВП), организацията на дейността на Службата се ръководи и представлява от директор, който е пряк началник на целия личен състав на Службата. В процесният случай, оспореният акт е издаден от и.ф. директор на С. - полковник И. С., в качеството му на ръководител на тази структура до назначаване на титуляр на длъжността, отразено в Заповед на Министъра на отбраната №ОХ-70/27.01.2021 г.

ЗОВСРБ регламентира общите правила за приемането на военна служба, назначаването и освобождаването от длъжност и от военна служба, както и повишаването и понижаването на военнослужещите във военно звание. Съгласно чл.146, т.1 и т.2 ЗОВСРБ приемането на военна служба, назначаването и

освобождаването от длъжност и от военна служба, както и повишаването и понижаването на военнослужещите във военно звание се извършват: 1. на офицерите от висшия команден състав - с указ на президента на републиката по предложение на министерския съвет и 2. на останалите офицери - със заповед на министъра на отбраната или на оправомощени от него длъжностни лица. Офицерите, заемащи длъжности, за които се изискват висши офицерски звания, са висш команден състав - чл.136, ал.1 от ЗОВСРБ. Военните звания са посочени в чл. 138 ЗОВСРБ и няма спор по отношение заеманата от ответника в настоящето производство длъжност към момента на издаване на оспорената заповед – директор на служба "Военна полиция". В Указ № 14 от 18.01.2021 г. на Президента на Република България е посочено, че Директора на Военна полиция има чин "бригаден генерал". Това звание е висше офицерско звание в Сухопътните сили, съгласно чл.138, т. 6 ЗОВСРБ.

От анализа на цитираните по-горе разпоредби и по аргумент от чл.104 от Конституцията на Република България следва извод, че назначаването и освобождаването на висшия команден състав на Въоръжените сили и удостоверяването с висши военни звания по чл.100 от КРБ и по чл.146, т.1 ЗОВСРБ е единствено от компетентността на президента и не може да бъде делегирано на друг орган. Обратното разбиране противоречи на целта на закона да запази правомощието за назначаване и освобождаване на висшия команден състав на Въоръжените сили и удостоверяване с висши военни звания в изключителната материална компетентност на президента. Следователно със Заповед №ОХ-70/27.01.2021 г., с която е възложено на заместник-директора на С. - полковник С. да изпълнява и функциите на директор на С. до назначаване на титуляр на длъжността „директор на С.“ Министъра на отбраната е делегирал правомощия, които не притежава. По делото не са представени други доказателства, които да потвърждават твърденията на ответника, че полковник С. е бил надлежно назначен да изпълнява задълженията на вакантната длъжност „директор в служба „Военна полиция“, т.е. към момента на издаване на оспорената заповед същият не е разполагал с материалната компетентност да издаде заповед с такова съдържание. Както се установи, същият е назначен за директор на Служба „Военна полиция” и удостоен със звание "бригаден генерал" с Указ №191 от 30.07.2021 г. на Президента на Република България, а оспорената заповед е издадена на 11.06.2021 г..

Следва да се имат предвид и мотивите на Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004г. по адм. дело № ТР-4/2002г., ОСС на ВАС на РБ, задължително за съдилищата по смисъла на чл.130, ал.2 ЗСВ, според което делегирането представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не

притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. В конкретния случай не е спазено принципното ограничение, че никой не може да делегира правомощия, които не притежава.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че е налице отменителното основание на чл. 146, т.1 от АПК – липса на компетентност, поради което оспореният административен акт следва да бъде обявен за нищожен.

При този изход на спора съдът намира за основателно своевременно направеното искане от оспорващия за присъждане на направените от него разноски. От приложените доказателства се установява, че същият е заплатил държавна такса в размер на 10 лева, разноски за свидетели в размер на 90 лева и адвокатски хонорар, заплатен по банков път съгласно договореното в представения договор за правна защита и съдействие №1291/25.06.2021 г. и представените доказателства за извършено плащане в размер на 840 лева. Предвид това и на основание чл.143, ал.1 АПК Служба „Военна полиция“, [населено място], чийто и.ф. директор е издал отменения акт и която съгласно чл.3 от Правилника за прилагане на Закона за военната полиция е структура на пряко подчинение на министъра на отбраната – юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище С., следва да бъде осъдена да му заплати сумата от 940 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл.173, ал.1 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед № ВП-3225 от 11.06.2021 г. на и.ф. директор на Служба „Военна полиция“ полковник И. С., с която на основание чл.244, т.1, вр. чл.242, т.1 ЗОВСРБ на подполковник И. И. В. е наложено дисциплинарно наказание „забележка“.

ОСЪЖДА Служба „Военна полиция“, [населено място] да заплати на И. И. В. разноски по делото в размер на 940 (деветстотин и четиридесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 251, изр. 2 от ЗОВСРБ.

На основание чл. 138, ал.3 от АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: